

Arrest

nr. 173 887 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. Op (...) werd u geboren in de stad Chernovtsy, provincie Chernovtsy, SSR Oekraïne.

Op 5-jarige leeftijd was u er getuige van hoe uw vader een vrouw vermoordde. Een drietal maand later werd uw vader opgepakt door de politie. Mede dankzij uw verklaringen tegenover de politie werd uw vader veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 jaar. Na de veroordeling van uw vader verbleef u eerst in een opvangtehuis, gezien uw moeder het hoederecht over u al eerder had verloren. Na enkele jaren ging u bij uw grootmoeder wonen.

In 1990 kwam de broer van uw vader, die om voor u onbekende redenen ook in de gevangenis zat, vrij. Korte tijd later verdween uw moeder spoorloos. Sindsdien hebt u nooit meer iets van haar gehoord.

In 1998 trouwde u. In datzelfde jaar kwam uw vader vrij. Hij kwam meteen vanuit de gevangenis naar het huis van u en uw man. Uw vader kwam bij jullie inwonen. Na anderhalve maand kregen uw vader en uw man ruzie, waarop uw vader vertrok. In september 2002 kwam uw man om het leven bij een moto-

ongeval. U vermoedt dat dit gebeurde door toedoen van uw vader, al hebt u hiervan geen bewijzen. Na de dood van uw man kwam uw vader u en uw twee kinderen sporadisch bezoeken.

In de periode van mei tot augustus 2004 werden er twee vrouwen vermoord in de streek. U vermoedde hierin reeds de hand van uw vader. Op dat moment woonde u in bij uw schoonmoeder en verhuurde u uw eigen huis. In augustus 2004 werd de buurvrouw, die naast uw huurders woonde, vermoord. Uw vader werd door de politie aangetroffen en opgepakt terwijl hij zich probeerde te verbergen in de woning die u verhuurde. Hij bekende de moord op de buurvrouw en op de twee andere vrouwen. Tijdens het onderzoek verklaarde uw vader dat hij ook u wilde vermoorden. Uw vader werd opnieuw veroordeeld, ditmaal tot een gevangenisstraf van 9 jaar. Tijdens het onderzoek zou uw vader hebben verklaard dat u op de hoogte was van de door hem gepleegde moorden. De zoon van de vermoordde buurvrouw, die politiemans is, bleek naar u op zoek te zijn. Uit voorzorg besloot u om het land te verlaten.

Eind augustus 2004 vertrok u met uw twee kinderen naar Italië, waar uw schoonmoeder reeds woonde. U verbleef eerst illegaal in Italië, tot u in 2007 een tijdelijk verblijfsrecht bekam. Vanuit Italië reisde u nog meerder keren heen en weer naar Oekraïne. In Italië leerde u een man van Indische origine kennen. In 2010 werd uw derde kind geboren, dat de dubbele Indisch-Oekraïense nationaliteit heeft. Na de geboorte van uw kind had u moeilijkheden om opnieuw werk te vinden. In mei 2014 werd uw verblijfsrecht in Italië beëindigd omdat u niet meer voldeed aan de voorwaarde om werk te hebben. U ontving een bevel om het Italiaanse grondgebied te verlaten.

Op 15 augustus 2015 vertrok u samen met uw drie kinderen uit Italië. Op 24 augustus 2014 kwam u aan in België, waar u de volgende dag asiel vroeg.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Oekraïne zult worden vermoord door uw vader (of zijn familie), die in 2014 zou zijn vrijgekomen na een jarenlange gevangenisstraf te hebben uitgezeten voor moord. U vreest ook dat u problemen zou kunnen krijgen met een politieagent, de zoon van de buurvrouw die in 2004 door uw vader zou zijn vermoord.

Het Commissariaat-generaal meent dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uw verklaringen over de mogelijke vrees die u zou kennen omwille van het criminele verleden van uw vader zijn immers niet geloofwaardig.

Ten eerste dient te worden gewezen op het feit dat u bijzonder laattijdig asiel hebt gevraagd. U verliet uw land van herkomst, Oekraïne, reeds in 2004. Vervolgens woonde u tien jaar in Italië, alwaar u, na enige tijd illegaal in het land te hebben verbleven, ook verblijfsvergunningen van beperkte duur bekam. U werkte in Italië en bouwde er ook een leven op. Uw derde kind werd ook in Italië geboren. U verliet Italië pas in augustus 2014 toen u een uitwijzingsbevel kreeg nadat uw tijdelijke verblijfsvergunning niet werd verlengd omdat u niet aan de voorwaarden voor verlenging voldeed (u had toen geen werk meer). Pas na het verlaten van Italië en aankomst in België deed u een eerste maal beroep op internationale bescherming. Gevraagd waarom u tijdens uw langdurige verblijf in Italië nooit eerder asiel had gevraagd, zei u dat u ten eerste al verblijfsdocumenten in Italië had en dat u daarenboven nooit van het bestaan van een asielprocedure had gehoord (CGVS, p. 12). De uitleg dat u in Italië al verblijfsdocumenten had, is geen verschoning voor het nalaten van een beroep te doen op de asielprocedure. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de eerste jaren illegaal in Italië verbleef, wat betekent dat u toen het risico liep om te worden uitgewezen en teruggestuurd naar Oekraïne. Indien u toen werkelijk vreesde dat u in Oekraïne een kans liep om te worden vermoord door de familie van uw vader of te worden geïnterviewd door de zoon van één van de slachtoffers van uw vader, dan is het niet aannemelijk dat u geen beroep zou hebben gedaan op internationale bescherming. De uitleg dat u geen weet had van het bestaan van de asielprocedure acht het Commissariaat-generaal niet geloofwaardig. Van een persoon die een normaal opleidingsniveau heeft en die jarenlang in een West-Europees land heeft gewoond (eerst illegaal en dan via tijdelijke, verlengbare verblijfsstatuten) kan redelijkerwijze worden verwacht dat die op de hoogte is van het bestaan van een asielprocedure en van het belang van een beroep te doen op een dergelijke procedure indien men effectief een gegronde vrees heeft voor zijn leven of fysieke integriteit bij terugkeer naar het land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Italië ook contact had met sociaal assistenten en advocaten, wat het nog minder waarschijnlijk maakt dat u niet beter geïnformeerd zou zijn over het bestaan van een asielprocedure. De vaststelling dat u na uw vertrek uit Oekraïne 10 jaar hebt gewacht om internationale bescherming te vragen, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de ernst van de vrees die u beweert te kennen.

Aansluitend blijkt uw gedrag ook op andere vlakken niet in overeenstemming te zijn met uw beweerde vrees. Zo verklaarde u dat u in 2013 terugkeerde naar Oekraïne met de bedoeling om zich daar samen met uw kinderen opnieuw te vestigen. U beweerde echter dat u slechts 2 maanden in Oekraïne zou zijn gebleven. U zou opnieuw zijn vertrokken naar Italië omdat een onbekende persoon een aantal keer naar

u informeerde (u vermoedt de zoon van de vermoorde vrouw) en omdat u uw vader vreesde die in 2014 zou vrijkomen uit de gevangenis (CGVS, p. 10-11). Het Commissariaat-generaal meent dat het niet geloofwaardig is dat u in 2013 überhaupt zou hebben overwogen om terug te keren naar uw geboortedorp in Oekraïne indien u effectief vreesde dat u door uw vader en diens familie zou kunnen worden geïsoleerd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toen al op de hoogte was van het feit dat uw vader in 2014 zou worden vrijgelaten.

Ten tweede konden een aantal belangrijke tekortkomingen worden vastgesteld wat betreft uw verhaal over de misdaden die uw vader zou hebben begaan. Zo verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat uw vader in 1998 bij u en uw echtgenoot kwam inwonen nadat hij zijn eerste gevangenisstraf had uitgezeten. Na een halve maand zou uw vader terug zijn vertrokken, nadat het tot een gevecht met uw echtgenoot zou zijn gekomen. In 2002 zou uw echtgenoot zijn omgekomen bij een verkeersongeluk met zijn motorfiets, nadat zijn rem defect bleek te zijn. U zei in dat verband: "Ik ben er zeker van dat het niet zonder toedoen van mijn vader is gebeurd." (CGVS, p. 7). In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het feit dat uw vader verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van uw echtgenoot. U verklaarde weliswaar dat uw echtgenoot in 2002 was omgekomen (DVZ verklaring, nr. 15), maar u zei niets over een mogelijke moord. Meer nog; bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde u in dit verband: "In 1997 is mijn vader vrijgekomen. Ik was bang, omdat hij mij wist wonen. Maar er is niets gebeurd." Vervolgens begon u te spreken over de gebeurtenissen die in 2004 zouden zijn voorgevallen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Het Commissariaat-generaal meent dat dergelijke flagrante omissie van een cruciale gebeurtenis in uw asielaanvraag niet geloofwaardig is. Indien u er inderdaad zeker van bent dat uw vader uw echtgenoot zou hebben vermoord, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u dit spontaan zou hebben vermeld op het moment dat u asiel vroeg quod non. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin iets hebt gezegd over het feit dat u vreesde om te worden geïsoleerd door een familielid van één van de slachtoffers van uw vader. U vermeldde enkel een vrees voor uw vader en dienst familie. Zelfs toen u gevraagd werd of u naast de door u vermelde problematiek (vrees voor uw eigen familie) nog problemen had met de autoriteiten of medeburgers, antwoordde u ontkennend (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Opnieuw meent het Commissariaat-generaal dat het niet geloofwaardig is dat u uw beweerde vrees voor deze derde partij niet kenbaar zou hebben gemaakt tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat betreft de moorden die uw vader zou hebben gepleegd in 2004, de gebeurtenissen die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vlucht uit het land, dient overigens te worden opgemerkt dat u in dit verband geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd. Dit is opmerkelijk, gezien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er over een dergelijke gebeurtenis – een drievoudige moord, met arrestatie van de dader, die leidt tot bekentenissen, een proces voor de rechtbank en een veroordeling) uitgebreid is bericht in de regionale en nationale pers. Het Commissariaat-generaal meent daarenboven dat het vrij bizar lijkt dat uw vader in 2004 slechts tot een gevangenisstraf van 9 jaar zou zijn veroordeeld omwille van drievoudige moord, terwijl hij volgens uw verklaringen nochtans recidivist was en dat hij naar aanleiding van de eerste moord reeds 14 jaar gevangenisstraf had gekregen (CGVS, p. 9)

De documenten die u wel voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen en de geboortakte van uw jongste kind, attesteren jullie identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. U verklaarde overigens dat uw jongste kind de dubbele Oekraïens-Indische nationaliteit heeft (DVZ verklaring, nr. 38). Het bevel tot het verlaten van het Italiaans grondgebied attesteert louter uw verblijf in en verwijdering uit Italië.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Chernovtsi waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “*het recht van verdediging tijdens het gehoor*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.6.1. In verband met de laattijdigheid van haar asielaanvraag, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij in Italië niet op de hoogte werd gesteld van de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag. Verzoekende partij was op de vlucht en heeft zo snel mogelijk werk gezocht om haar kinderen te onderhouden. Doordat zij werk had en een werkvergunning heeft gekregen, diende zij dan ook geen beroep te doen op de sociale zekerheid. Verzoekende partij acht het *“werkelijk frappant dat aan verzoekster verweten wordt dat zij geen beroep deed op de sociale zekerheid, maar door middel van legaal werk, zelf voor inkomsten zorgde”*. Waar verwerende partij meent dat, daar zij contact had met sociale assistenten en advocaten, verwacht kan worden dat zij door deze personen in kennis zou zijn gesteld van de asielpprocedure, voert verzoekende partij aan dat *“(zich) (hier) (de) vraag rijst (...) waarom zij nog een beschermingsaanvraag diende in te dienen wanneer mevrouw een legaal verblijf had omwille van legaal werk en zo haar eigen inkomsten genereerde zonder daarbij een beroep te moeten doen op de sociale zekerheid. De sociale assistenten en advocaten, waarmee verzoekster in contact kwam, waren zich ook bewust van haar werkvergunning”*.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat zij tijdens haar langdurig verblijf in Italië nooit asiel heeft aangevraagd omdat zij al verblijfsdocumenten in Italië had en zij daarenboven nooit van het bestaan van een asielpprocedure had gehoord niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor haar laattijdige asielaanvraag. Meer bepaald beriep zij zich pas voor een eerste maal op internationale bescherming de dag na haar aankomst in België op 24 augustus 2014 terwijl zij reeds eind augustus 2004 Oekraïne zou zijn ontvlucht uit vrees voor haar vader en voor de zoon van de door haar vader vermoorde buurvrouw. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Zo blijkt vooreerst uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij de eerste jaren illegaal in Italië verbleef, wat betekent dat zij toen het risico liep om te worden uitgewezen en teruggestuurd te worden naar Oekraïne. Indien zij toen werkelijk vreesde dat zij in Oekraïne een kans liep om te worden vermoord door de familie van haar vader of te worden geïnterviewd door de zoon van één van de slachtoffers van haar vader, dan is het niet aannemelijk dat zij geen beroep zou hebben gedaan op internationale bescherming. Verder kan van een persoon die een normaal opleidingsniveau heeft en die jarenlang in een West-Europees land heeft gewoond (eerst illegaal en dan via tijdelijke, verlengbare verblijfsstatuten) redelijkerwijze verwacht worden dat die op de hoogte is van het bestaan van een asielpprocedure en van het belang van een beroep te doen op een dergelijke procedure indien men effectief een gegronde vrees heeft voor zijn leven of fysieke integriteit

bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit geldt des te meer nu uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Italië ook contact had met sociaal assistenten en advocaten, wat het nog minder waarschijnlijk maakt dat zij niet beter geïnformeerd zou zijn over het bestaan van een asielprocedure. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat deze sociaal assistenten en advocaten op de hoogte waren van haar werkvergunning en haar dan ook niet over de asielprocedure verteld hebben, bemerkt de Raad dat verzoekende partij contact had met de sociaal assistente en een advocaat op het moment dat haar verblijfsdocumenten in Italië verliepen en zij het land diende te verlaten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/08/2015, p. 13). Dat zij in deze context niet op de hoogte zou zijn gebracht van het bestaan van de asielprocedure is geenszins aannemelijk.

2.2.7.1. Aangaande haar terugkeer naar Oekraïne in 2013, meent verzoekende partij dat haar geenszins verweten kan worden een poging te hebben ondernomen om terug naar haar land van oorsprong te gaan en nog geprobeerd te hebben een oplossing te zoeken. Pas nadat bleek dat zij niet langer in Oekraïne kon blijven, daar zij geïmigreerd werd door een andere man – zij vermoedt dat dit de zoon is van de door haar vader vermoorde buurvrouw –, is zij opnieuw naar Europa vertrokken.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij beweert in 2004 Oekraïne te hebben verlaten uit vrees voor haar vader en voor de zoon van de vermoorde buurvrouw. Het is dan ook totaal onverenigbaar met de door haar voorgehouden vrees dat zij in 2013 niettemin terugkeerde naar haar geboortedorp in Oekraïne, temeer daar zij toen al op de hoogte was van het feit dat haar vader bijna zou worden vrijgelaten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/08/2015, p. 8 en 11). Deze vaststelling ondermijnt dan ook de door verzoekende partij voorgehouden vrees.

2.2.8.1. Omtrent de vastgestelde omissies in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, betoogt verzoekende partij dat het alom geweten is dat de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort en zeer snel worden uitgevoerd. Aan de asielzoekers wordt duidelijk gemaakt dat zij zeer kort moeten zijn en dat zij bij hun gehoor op het Commissariaat-generaal meer in detail kunnen treden. Ook wordt het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet steeds voorgelezen. Verder bemerkt zij nog dat haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“In 1997 is mijn vader vrijgekomen. Ik was bang, omdat hij mij wist wonen. Maar er is niets gebeurd.”* betrekking had op haar eigen persoon en niet op haar echtgenoot.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij dermate wezenlijk element uit zijn asielrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 14, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat haar een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. De omissie van dergelijke wezenlijke elementen – die geenszins als ‘details’ kunnen worden beschouwd – in het voorgehouden asielrelaas, die pas voor het eerst ter sprake worden gebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij verklaarde problemen. Waar verzoekende partij overigens stelt dat het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet steeds wordt voorgelezen, stelt de Raad vast dat uit de vragenlijst blijkt dat deze *in casu* in het Russisch werd voorgelezen aan verzoekende partij waarna zij deze ter goedkeuring ondertekende. De opmerking van verzoekende partij dat haar verklaring *“In 1997 is mijn vader vrijgekomen. Ik was bang, omdat hij mij wist wonen. Maar er is niets gebeurd.”* betrekking had op haar eigen persoon en niet op haar echtgenoot, weerlegt verder op geen enkele wijze de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept heeft over het feit dat haar vader verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van haar echtgenoot. Dat verzoekende partij een dermate ingrijpende gebeurtenis niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer zij het heeft over de daden van haar vader, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op ernstige wijze.

2.2.9.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de moorden die haar vader in 2004 zou hebben gepleegd, stelt verzoekende partij ontzettend bang

te zijn voor haar vader. Zij kan dan ook geen contact met hem opnemen om een afschrift van de vonnissen te bekomen.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt haar vader te contacteren teneinde bewijs te bekomen van het feit dat hij in 2004 verschillende moorden pleegde. Wel wordt terecht opgemerkt dat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat over een dergelijke gebeurtenis – een drievoudige moord, met arrestatie van de dader, die leidt tot bekentenissen, een proces voor de rechtbank en een veroordeling – uitgebreid is bericht in de regionale en nationale pers. Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat zij hiervan geen enkel begin van bewijs kan neerleggen.

2.2.10. Betreffende de motivering dat het vrij bizar lijkt dat de vader van verzoekende partij in 2004 slechts tot een gevangenisstraf van 9 jaar zou zijn veroordeeld omwille van drievoudige moord, terwijl hij volgens haar verklaringen nochtans recidivist was en dat hij naar aanleiding van de eerste moord reeds 14 jaar gevangenisstraf had gekregen, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij *“alleen maar (kan) verklaren wat ze weet”* en dat ze *“geen juriste en al zeker geen magistraat (is)”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met dit argument op geen enkele manier de terechte opmerking van verwerende partij weerlegt dat het niet geloofwaardig is dat de vader van verzoekende partij in 2004 slechts tot een gevangenisstraf van 9 jaar zou zijn veroordeeld omwille van drievoudige moord, terwijl hij volgens haar verklaringen nochtans recidivist was en dat hij naar aanleiding van de eerste moord reeds 14 jaar gevangenisstraf had gekregen.

2.2.11. Verder geeft verzoekende partij aan dat zij vernomen heeft dat haar vader ondertussen is vrijgekomen en dat hij navraag heeft gedaan naar haar verblijfplaats. Ook de zoon van de door haar vader vermoorde buurvrouw is haar komen zoeken bij haar thuis. De Raad stelt evenwel vast dat dit blote beweringen betreffen die verzoekende partij op generlei wijze aantoon. Uit voormelde vaststellingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor haar vader en/of voor de zoon van de door haar vader vermoorde buurvrouw. Immers blijkt uit haar gedrag geen vrees voor vervolging en heeft zij de door haar beweerde moorden gepleegd door haar vader niet aannemelijk gemaakt. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan haar bewering dat haar vader en de zoon van de door haar vader vermoorde buurvrouw in Oekraïne navraag naar haar hebben gedaan.

2.2.12. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanhaalt dat niet onderzocht werd of haar problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, dat hieromtrent geen concrete vragen gesteld zijn aan haar en dat het recht van verdediging tijdens het gehoor werd geschonden, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In zoverre verzoekende partij betoogt met bepaalde zaken niet te zijn geconfronteerd tijdens haar gehoor, bemerkt de Raad nog dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoon dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Chernovtsi waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 augustus 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT